

De onbeperkte ziel

De onbeperkte ziel

Brenda Van der Aa

Opgetekend door Peter Perceval

© 2021 Brenda Van der Aa

Ontwerp boekomslog Thomas Perceval

Cover geschilderd door Brenda Van der Aa

Vormgeving Brenda Van der Aa en Johan Van Damme

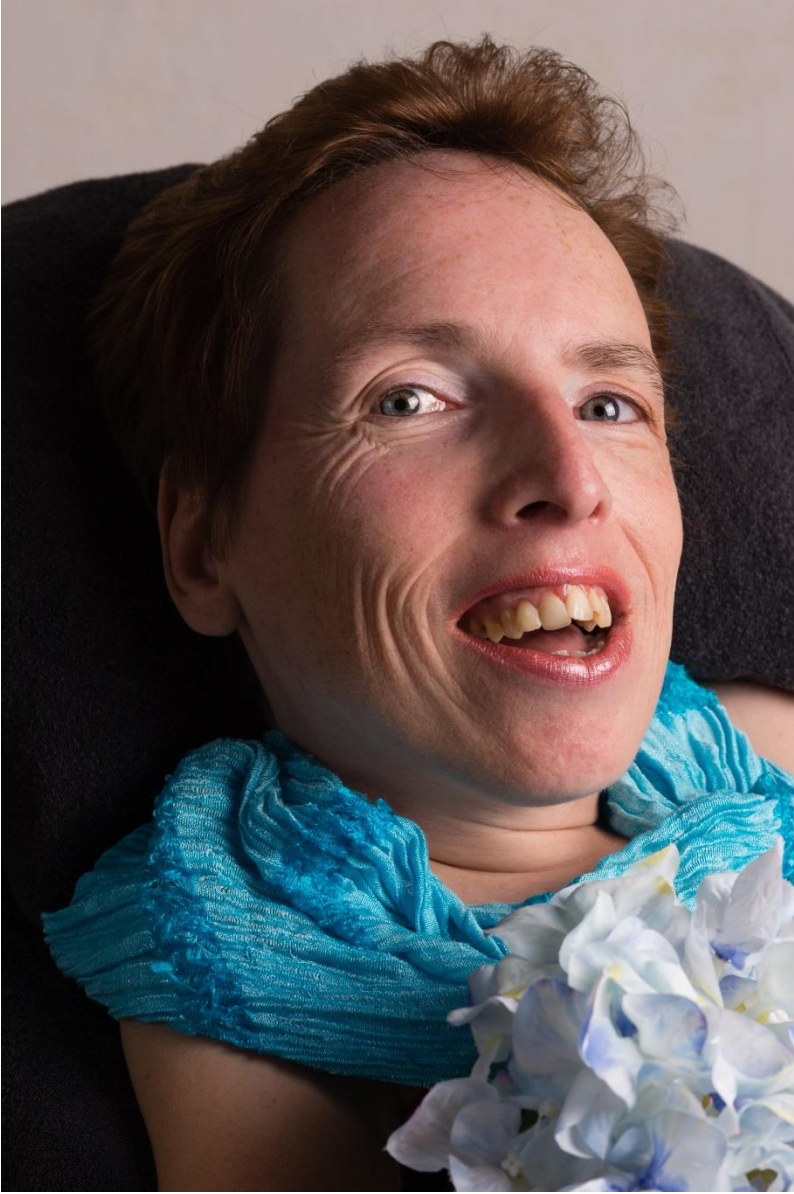
ISBN 9789464354836

Gedrukt bij Brave New Books

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudstafel

Woord vooraf	pag 7
Het begin	pag 13
Het leergierige kind	pag 25
Wilde jaren	pag 37
Reizen	pag 49
Leven in verbinding	pag 61
Schoonheid	pag 73
Spelen en werken	pag 87
Vrijheid	pag 95
Liefde	pag 107
Nawoord	pag 117

Fotoshoot door Kristel Van Sintjan

Woord vooraf

Lieve lezer,

Ik ben Brenda, blij je hier te ontmoeten. Ik heb een beperking, maar ik b en niet beperkt. Ik ben een onbeperkte ziel. Ik doe niet aan beperkingen. Er is meer dan dit lichaam. Ik ben wie ik ben. Een actieve vrouw van 43 die houdt van een uitdaging. “Brenda Dolfijnenvriendin”, zo staat het op mijn Facebook-pagina. Want ik heb een bijzondere band met die dieren.

Wanneer mensen mij de eerste keer ontmoeten, zien ze vanalles. Ik zie het in hun blik. Ze zien in de eerste plaats een vrouw in een rolstoel zitten. Ze zien dat mijn linkerhand in een rechte hoek staat en dat mijn armen niet bewegen. Ze zien dat mijn stoel moet voortgeduwd worden, dat mijn benen altijd gekruist zijn, dat praten een inspanning vraagt en dat ik met mijn ogen moet bewegen om alles te kunnen zien vermits ik mijn hoofd niet kan draaien. Kortom: ze zien allerlei dingen die zij niet “normaal” vinden. Ik vind dat een bijzonder fenomeen! Want blijkbaar zijn de meeste mensen uitgerust met een soort scanner die meteen detecteert wat ik allemaal niet kan en die beoordeelt dat zoiets “niet normaal” is. Sommige mensen schrikken van wat ze zien. Anderen krijgen medelijden. Heel wat mensen beginnen met mijn mama te praten, die er vaak bij is om me te helpen. Ze praten dan wel over mij, maar het lijkt of ze er voor het gemak van uitgaan dat ik naast verlamd ook doof en blind ben, of minstens onzichtbaar. Laat ik je een voorbeeld geven. Toen ik een tiener was, stond ik eens met mijn mama aan de vleestoog van een supermarkt. De dame die ons bediende zei op een

gegeven moment aan mijn mama: “Wil ze een vleesje ?” Alsof ik een klein kind was. Mijn puberhumeur schoot meteen alle kanten uit. Vanbinnen werd ik razend kwaad, maar weglopen zoals iedere andere tiener zou doen was uiteraard geen optie (grapje!). Ik zocht naar een goed antwoord, maar ik was zo boos dat ik niet onmiddellijk iets kon bedenken. Nadien moest mama me zelfs kalmeren. Toen ik weer rustig was, kon ik eindelijk een antwoord bedenken. Als zoiets me ooit nog eens overkomt, dan zeg ik: “Jazeker, voor mij een biefstuk graag”. Dat antwoord steekt nu in mijn rugzak. Je merkt: het is voor mij ook een leerproces geweest.

Je moet dus niet ongerust zijn, ik rij niet als een razende ridder in een rolstoel rond om iedereen terecht te wijzen. Ik besef maar al te goed: het is menselijk om vast te hangen op beperkingen, want we worden zo opgevoed en we botsen allemaal dagelijks op allerlei grenzen die we onszelf opleggen in ons hoofd. Dus wanneer mensen tegenwoordig mijn mama aanspreken om over mij te praten, dan kuch ik wel eens en zeg gewoon: “Hela, je mag het tegen mij zeggen ook hé. Ik versta u wel hoor.” Of mama zegt: “Jaja, zeg het maar tegen Brenda hoor, ze is hier hé.” Ik besef wel dat de meeste mensen het goed bedoelen. Maar ze lijken niet te snappen dat ik me met al mijn zichtbare beperkingen weiger te laten beperken. Ik voel me in veel opzichten heel wat minder beperkt dan sommige zogenaamd normale mensen. Want mijn beperkingen zitten niet in mijn hoofd. Ik ben gewoon toevallig geboren met een lichaam dat niet kan uitvoeren wat mijn hoofd allemaal zou willen.

Vind je me brutaal of ondankbaar? Dan wil ik me daarvoor excuseren. Ik wil je zeker niet beledigen. Integendeel, ik zou je willen uitnodigen in mijn wereld, mijn leven. Het is er veel

minder beperkt dan je zou denken. Want hoewel ik maar een klein beetje kan bewegen, ben ik toch voortdurend in beweging. Ik hou bijvoorbeeld heel erg veel van dansen. Flamenco muziek maakt iets los in mij en ook op Dance muziek kan ik mij geweldig uitleven. En ja, ik kan uiteraard zelf niet dansen, maar ik hou ervan om anderen aan het dansen te zetten. Dus heb ik mezelf aangeleerd om te DJ-en.

Zoals ik al zei: ik hou wel van een uitdaging. Wanneer iemand zegt: "Dat kan jij toch niet, Brenda", of, "dat zal heel moeilijk zijn voor jou", dan wordt het pas echt een leuke challenge voor mij. Dan ga ik op ontdekkingsstocht en wil ik leren tot ik mijn doel echt bereik.

Je hoeft niet bang te zijn: ik besef echt zelf wel dat er een heleboel dingen zijn die ik niet kan. Ik weet dat ik nooit de 100 meter in 9 seconden zal lopen zoals Usain Bolt. De Tour de France winnen zit er ook niet in. Maar dat is meer omdat me dat weinig interesseert, dan omdat ik het fysiek niet mogelijk acht. En voor de rest kan ik niet zoveel bedenken dat ik niet kan, ook al heb ik er dan hulp van andere mensen of van technologie voor nodig. Ja, want met technologie kan heel veel tegenwoordig. De computer is sowieso al mijn beste vriend, maar als ik zie wat er allemaal mogelijk is geworden met technologie de afgelopen jaren dan denk ik wel eens dat ik nog ga meemaken dat ik zelf met de auto zal kunnen rijden. Ah ja, binnen afzienbare tijd hebben we toch zelfrijdende auto's! Ik kijk nu al uit naar de feestjes waar ik dan naartoe zal kunnen zonder dat mijn mama uren moet wachten op een telefoontje om mij weer op te halen. En daarna zal ik door een slimme keuken waarschijnlijk wel een ei kunnen laten bakken om mijn kater een beetje te verzachten (grapje!). Je kan dat

optimistisch vinden, of je mag mij een rare dromer noemen, voor mij is het gewoon wie ik ben. Ik ben Brenda en ik doe niet aan beperkingen.

Misschien denk je nu: ja, maar Brenda, je bent toch altijd afhankelijk? Je bent toch nooit echt vrij? Dan stel ik je graag een tegenvraag: is vrijheid alleen maar “niet afhankelijk” zijn? Is vrijheid een manier van leven of van denken? Of allebei?

Wel, daarover gaat dit boek. Over onbeperkt leven ondanks de beperkingen die je ervaart. En het is waar dat ik omringd ben door fantastische mensen -met voorop mijn mama- die me helpen om over die beperkingen heen te leven. Maar ik voel me daar niet afhankelijk door, wel dankbaar! Ja, ik zit in een rolstoel. Maar wist je dat ik in een schelp zit die speciaal op maat gemaakt werd voor mij? Wie kan dat zeggen, dat je als het ware in een op maat gemaakte troon zit overal waar je komt! Ik voel me vaak een koningin. Dat zorgt ervoor dat ik dans, hoewel ik niet kan bewegen. Ik geraak niet alleen de deur uit, maar toch ga ik op reis. Ik kan niet tekenen, maar toch schilder ik. Ik kan maar 1 vinger bewegen om te schrijven, maar toch schrijf ik een boek. Misschien leer jij ook iets uit dit boek. Ik hoop het zo voor jou. Want als er iets is waar ik van hou, dan is het: mensen blij maken.

Daarom ben ik DJ, daarom ga ik graag uit, daarom koester ik mijn goede vrienden, daarom ben ik een sociaal beestje, daarom schilder ik graag en daarom schrijf ik nu ook dit boek. Om jou blij te maken. Om jou te ontmoeten en te leren kennen.

Welkom in mijn wereld.

Fotoshoot door Kristel Van Sintjan

Het begin

Ik zat in ons dorp in het derde jaar van de kleuterschool toen ik voor het eerste merkte dat ik anders was dan de andere kinderen. Op een dag was er een moeder van een klasgenootje die haar beklag kwam doen bij de juf. Haar zoontje was thuis op de grond gaan liggen en had gezegd: “Ik ben nu zoals Brenda en jij moet mij dragen want ik kan ook niet stappen.” Volgens die mama had ik een slechte invloed op haar kind en ze stelde de school voor de keuze: als ik in de klas zou blijven, zou zij haar zoon van de school weghalen. Want ze was bang dat “hij het ook zou krijgen”. Alsof mijn beperking besmettelijk was. Als ik er nu naar kijk, is dat niet alleen kwetsend maar vooral ook een beetje belachelijk. Maar goed, ze ging haar beklag doen bij de schooldirectie en uiteindelijk is haar zoontje van klas veranderd.

Dat is dus mijn eerste herinnering aan anders zijn. Al heb ik er toen niet lang bij stilgestaan. Je moet weten: de eerste jaren van mijn leven voelde ik me hoegenaamd niet anders dan de andere kinderen. Ik ging in ons dorp naar de gewone kleuterschool. Ik zat er in mijn buggy of de juf legde me op de speelmat. Sommige kinderen waren wel eens grof tegen me, maar er waren twee jongens die altijd met mij begaan waren: Yves en David. Yves was de zorgzame, David de speelvogel. We zijn vrienden gebleven tot lang na de kleuterschool. Ik werd dus vanaf zeer jonge leeftijd omringd door vrienden voor wie ik gewoon Brenda was en niet het-kindje-dat-niet-kon-stappen. Bij ons thuis stond de deur ook altijd open voor mijn vrienden. Voor David was het bij ons zijn tweede thuis. Hij noemde mijn moeder ook “make”. In zijn tienerjaren had hij zelfs één van zijn liefjes eens wijsgemaakt dat hij hier woonde, want hij was een beetje een Casanova die er verschillende vriendinnetjes op nahield. Dat meisje kwam hier dan bellen om te vragen: “of David niet thuis was”.